

ת"פ 4101/12/19 - מדינת ישראל נגד חליל עדוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 4101-12-19 מדינת ישראל נ' עדוי

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשם: חליל עדוי

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום המתוקן, דהיינו: **כניסה או ישיבה בישראל בניגוד לחוק** - עבירה לפי הוראות סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - עבירת השב"ח), **והחזקת נכס חשוד כגנוב** - עבירה לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 09.07.19 בשעה 20:42 לערך שהה הנאשם ברח' נחלת בנימין בתל-אביב, כשאין בידיו אישור כניסה או שהייה בישראל כדין. באותן נסיבות החזיק הנאשם באופניים החשודים כגנובים.
3. במסגרת הדיונים המקדמיים הגיעו הצדדים להסדר טיעון, ובו הסכמות כלהלן:
במישור הדיוני - הוסכם על הגשת כתב אישום מתוקן, אשר בעובדותיו יודה הנאשם. במסגרת התיקונים שנערכו בכתב האישום, נמחקה עבירה נוספת בה הואשם הנאשם, של החזקת מכשירי פריצה.
במישור המהותי - הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן "פתוח", כאשר עמדת המאשימה היא להשתת עונש מאסר בפועל תוך הפעלה של עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, לצד רכיבים נלווים. עוד הוסכם לעתור לשמיעת הראיות והטיעונים לעונש במועד נדחה (ר' גם בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 9 ואילך).
4. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות שבהן הואשם בכתב האישום המתוקן, כאמור בפסקה 1 דלעיל. שמיעת הראיות והטיעונים לעונש נקבעה למועד נדחה.

ב. עיקר הראיות לקביעת העונש:

5. מטעם המאשימה הוגש, כראייה לקביעת העונש, תדפיס המידע הפלילי של הנאשם (ע/1) וכן העתק גזר הדין מהרשעתו הקודמת האחרונה (ת"פ (ראשל"צ) 2436-08-18 **מדינת ישראל נ' עדוי**

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

שאותם לדבריו הוא מפרנס. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לתעודה רפואית הנוגעת לאחד מבני המשפחה (ס/1). עוד הלין ב"כ הנאשם על כך שבזמנו הוצא צו מעצר נגד הנאשם, לשיטתו בשגגה.

12. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הסתפק בדברי בא כוחו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

ד.

13. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. עוד יתחשב בית המשפט, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

14. מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה לעניין הערכים החברתיים, הנפגעים כתולדה מביצוע העבירות שביצע הנאשם בעניינו. עם זאת, מתחם העונש ההולם לעבירה של שב"ח, לפי מדיניות הענישה הנהוגה, הוא בין ענישה צופה פני עתיד לבין מאסר בפועל לתקופה של חמישה חודשים (ר' רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (08.12.2014) והפסיקה הענפה המתבססת עליו). במקרה דנא ביצע הנאשם עבירה נוספת של החזקת רכוש החשוד כגנוב, שכפי שנראה בהמשך יש לה משמעות לגזירת הדין, אך בכל הקשור לקביעת מתחם העונש ההולם ניתן להסתפק במתחם האמור.

15. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה דנא, בין ענישה צופה פני עתיד לבין חמישה חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ה.

16. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

17. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם שתי הרשעות קודמות בעבירות של שב"ח, שבגין שתיהן נגזרו עליו עונשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים, שלא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע את אותה העבירה ואף להוסיף עליה עבירת רכוש. בהקשר זה יש גם לציין את הזמן הקצר יחסית שחלף בין ביצוע העבירות, כאשר מדובר למעשה בכניסה חמישית לישראל.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע ללא ספק ביכולת הנאשם להתפרנס למחייתו, וממילא לתמוך בבני משפחה אחרים, ויש להתחשב בנתון זה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונטל אחריות על מעשיו. בנוסף, בנטילת האחריות חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט, ויש לזקוף לזכותו נתונים אלה.

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירות - מעת ביצוע העבירות כבר חלפו למעלה משנתיים ימים.

18. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על

נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם; וכך אני קובע.

19. נותר אפוא לדון בסוגיית העונש המותנה, בן 30 ימים, התלוי ועומד נגד הנאשם ובר הפעלה בעניינו. כידוע, כלל הדין הוא - כאמור בהוראות סעיף 56 וסעיף 58 לחוק העונשין - כי מאסר מותנה יש להפעיל ובמצטבר לכל עונש הנגזר על הנאשם. כלל תחיקתי זה הגיונו בצידו, שכן עונש מותנה הנגזר על נאשם אינו בבחינת "אות מתה" אלא בגדר אזהרה חמורה לנאשם, שאם ישוב לסורו ויבצע את העבירות מושא התנאי, הוא יישא את העונש שנגזר עליו מאחורי סורג ובריח. ודוק: **נקודת המוצא** של הדין היא הפעלת העונש המותנה ובמצטבר, כאשר נדרשות נסיבות מיוחדות, שעל בית המשפט לפרט בגזר הדין את טעמיהן, על מנת לסטות מכלל זה.

20. במקרה דנא לא זו בלבד שלא קיימים "טעמים שיירשמו" אשר מצדיקים סטייה מכלל הדין המחייב את הפעלת העונש המותנה, אלא שההיפך הוא הנכון:

ראשית, הנאשם כבר נשפט בעבר פעמיים בגין העבירה של שב"ח, כאשר בתחילה נגזר עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של 14 ימים ובפעם השנייה עונש של מאסר בפועל לתקופה של 30 ימים, תוך הפעלת עונש מותנה בן חודשיים ימים (בחופף). קבלת עתירת ההגנה להארכת המאסר המותנה תוביל אפוא למצב האבסורדי, שבו דווקא בגין הרשעה נוספת, שלישית, יגזר על הנאשם עונש קל בהרבה משנגזר עליו בעבר.

שנית, בנוסף לעבירת השב"ח הורשע הנאשם, לראשונה, גם בעבירת רכוש. נטיית בתי המשפט להקל, לרבות במקרים שהציג הסניגור, היא במקרים בהם מדובר בעבירת שב"ח בלבד (כאשר מטבע הדברים לעבירה זו עשויות להצטבר עבירות נוספות הכרוכות בה, כגון העבירה של הפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו). בעניינו הורשע הנאשם לראשונה, כאמור, גם בעבירת רכוש. מדובר אמנם בעבירה במדרג חומרה נמוך, אך בעבירה בתחום שאינו קשור כלל לעבירת השב"ח, ועל כן מלמדת שהנאשם החל לשלוח ידו גם בתחום עברייני נוסף. בכך, כמובן, אין כדי לגבש נסיבה מיוחדת המצדיקה חריגה לקולה בעניינו, וההיפך הוא הנכון.

ושלישית, ב"כ הנאשם ביקש לראות במגפת הקורונה, ובסיכון העשוי להיגרם בעטייה לנאשם בכלא, משום נסיבה מקלה מהותית, אשר כשלעצמה מצדיקה הארכת עונש של מאסר מותנה. ואולם, פסקי הדין שהציג הסניגור בהקשר זה הם מהתקופה בה מצב המגפה היה חמור יותר, כאשר כיום דומה כי המצב התייצב והסכנה ממגפה זו פחתה.

21. עם זאת, הנסיבות המקלות בעניינו של הנאשם, כפי שכבר פורטו לעיל, עשויות להיחשב - בפרט על רקע דחיית עתירתו להארכת עונש המאסר המותנה - כטעמים המצדיקים קביעה כי העונש המותנה יופעל בחופף לעונש המאסר שיושת עליו. כמו כן, מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם מצדיק הימנעות מהטלת קנס כספי.

22. לבסוף אציין, כי בהרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הוטל עליו גם עונש של התחייבות להימנע מעבירת השב"ח, התחייבות שהיא לכאורה בת-הפעלה בעניינו. ואולם, ב"כ המאשימה לא עתרה להפעלת התחייבות זו - ולא הציגה את כתב ההתחייבות - וממילא אין מקום שאורה על הפעלת התחייבות זו.

ו. סוף דבר:

23. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 45 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר לפי רישומי שירות בתי הסוהר.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 21.11.21 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשם יתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ב) המאסר המותנה, בן 30 יום, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 2436-08-18 בבית משפט השלום בראשון-לציון, מופעל בזה **בחופף** לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף-קטן (א) דלעיל.

(ג) מאסר על תנאי למשך 45 יום, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

ככל שנותר בתיק בית המשפט - או בתיקים קשורים - פיקדון שהופקד מטעם הנאשם, הוא ישמש להבטחת התייצבותו לנשיאת עונש המאסר שנגזר עליו. לאחר ההתייצבות יש להשיב את הפיקדון לנאשם או למי מטעמו, וזאת בהיעדר עיקול או מניעה אחרת על פי דין להשבת הפיקדון.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשפ"ב, 20 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.